

Een smaakvolle, intieme musical over het geheime leven van Marilyn Monroe

Ellen Pieters (links) en Brigitte Heitzer als de oudere en jonge Marilyn Monroe. Beeld Annemieke van der Togt

Musical
Goodbye, Norma Jeane
De Theater BV

★★★★☆

Bianca Bartels 13 februari 2020, 1:01

Wat als... Marilyn Monroe toch niet op 5 augustus 1962 was overleden? Wat als ze in een Engels dorp een anoniem leven leidt om te ontsnappen aan de waanzin die haar leven was geworden? Een mooi uitgangspunt van de intieme, integere musical ‘Goodbye, Norma Jeane’. In de Vlaams-Nederlandse productie, die in 2017 al in Vlaanderen toerde, speelt scenarioschrijver Allard Blom met fictie en werkelijkheid. Dat dat fascinerend theater kan opleveren, zagen we al in kleine musicals over Dietrich en Piaf en over Kennedy, Callas en Onassis. Blijkbaar roepen deze tijdgenoten mysterieuze complottheorieën op.

In deze voorstelling bezoekt een jonge journalist in 1984 de inmiddels 58-jarige Norma Jeane Baker, ooit bekend als Marilyn Monroe. Hij is een Monroe-fan en wil de waarheid over haar verdwijning onthullen. Zwak punt van het verhaal is dat Baker, wier gewonnen anonimiteit haar alles waard is, de jongen zomaar binnenlaat en haar verhaal vertelt. In vogelvlucht blikken we vervolgens terug op de ‘fictieve werkelijkheid’ achter Monroe’s glamourleven – althans, een stukje daarvan: haar vele mannen, haar gebrek aan anonimiteit en de moeizame relatie met haar moeder. Verrassend is de clou niet, en dubbele lagen ontbreken, maar de scènes met de jonge en de oudere Marilyn (Brigitte Heitzer en Ellen Pieters) en de journalist (Soy Kroon) zijn aangenaam. En soms vormen de actrices mooi samen de twee kanten van dezelfde vrouw. Alle drie spelen ze in de regie van Martin Michel subtiel en geloofwaardig. Gelukkig is er ook ruimte voor lucht, mede door de goed getimedede humor en lichte spot van vooral Pieters.

Joris van Veldhoven bedacht een eenvoudig, maar stijlvol decor vol prachtig gedrapeerde voiles die verwijzen naar Marilyns iconische witte opwaaiende jurk. Af en toe danst er een gordijn omhoog en soms worden er filmbeelden van Monroe op geprojecteerd. Meer gebeurt er niet, maar dat hoeft ook niet.

De muziek die Sam Verhoeven componeerde voor het live combo – lichtvoetig pianospel, warme celloklanken en een terughoudende sfeervolle trompet – is smaakvol en kent een paar sterke terugkerende thema's. Ze blijft veel in hetzelfde idioom hangen. Maar ze klinkt prachtig, helemaal wanneer met name Heitzer en Pieters met hun warme stemmen, hun grote bereik en hun soepele techniek de niet eenvoudige melodieën zingen. Samen maken ze het perfecte rijke geluid dat een verhaal vertelt over in wezen kwetsbare mensen.